

DÜNYA AYNI-2

Nureddin Yıldız'ın "Dünya Nasıl Dönüyor?" (27.) dersidir.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ. وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّم عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.

İfk hadisesini çok hızlı bir şekilde özetleyecek olursak:

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Medine'ye hicretinin beşinci senesinde -vefatından beş sene önce demek oluyor bu- Beni Mustalık denen bir mıntıkada bir askerî harekât yapıldı. Bu harekât esnasında Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem daha önce yaptığı ve daha sonra da devam ettiği gibi hanımlarından birini beraberinde götürüyordu. O seferinde de kura çekmiş, Aişe annemizi yanına almış. Aişe annemiz radiyallahu anha ordu ile birlikte gitmiş. Geri gelirken mola verilen bir yerde Aişe annemiz, devesinin üzerinde -hevdeç denen sepet gibi bir şey var, o sepetin üstünde kadınlar yolculuk yapıyorlar- görevliler, Aişe annemizi o sepette -ya da kafes diyelim- indiriyorlar. Aişe annemiz de istirahat ediyor. Bu arada Aişe annemiz ihtiyacı için askerlerin bulunduğu yerin ötesinde uzak bir yere gidiyor. Geri geliyor. Tam hevdecine bineceği zaman gerdanlığını düşürdüğünü görüyor. Gerdanlığını aramak için tekrar çıkıyor. Bu tabii o zamanın şartlarına göre tuvalet ihtiyacının nasıl giderildiğini bilmeyi gerektiriyor. Şimdiki tuvalet gibi bir yer değil. Burada mola veriliyorsa iki yüz elli-üç yüz metre öteye gidiyorlar, tuvalet ihtiyacını görüp geliyorlar. Evlerde de öyle. O zaman şehrin tuvalet ihtiyacı görülen yerler var, oralarda tuvalet ihtiyacını görüyorlar.

Aişe annemiz kolyesini aramak için geri dönüyor. Geri döndüğünde buluyor kolyeyi, o arada da Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem hareket emri veriyor. Kafile yola çıkıyor. Aişe annemizin bindiği devenin üstündeki o kafesi de kaldırıp dört kişi devenin üstüne koyuyor, bağlıyorlar. Aişe annemiz hafif bir kadın olduğu için içinde var mı yok mu, hissedememişler. Aişe annemiz geri geldiğinde, bakmış ki deve de yok ordu da yok. Anlamış ki onu orada unutup gittiler. Buhar'de ve Müslim'de rivayet edilen bir hadistir bu: "Baktım olacak gibi değil, çarşafımı kafama kapattım" diyor. O olduğu yerde yatmış. Uyuya kalmış.

O zamanki teamül gereği ordunun bir artçısı var. Artçı dedikleri; ordu gidiyor, diyelim beş yüz metre gerisinden birisi unutulmuş eşyayı toplayarak geliyor. Safvan İbni Muattal radiyallahu anha, o gün artçı görevi ile geriden eşyaları toplayarak geliyormuş. Ordunun konakladığı yerde bakmış ki Safvan, kara bir eşya gibi bir şey unutulmuş. Yanaşınca kadın olduğunu anlamış. Aişe annemiz "ben de uyandım o arada" diyor. Bakınca Aişe annemiz olduğunu anlamış **إِنَّا لِلَّهِ وَإِنَّا إِلَيْهِ رَاجِعُونَ** demiş. Peygamber'in hanımını bırakıp gittiler burada. Şaşırmış, inmiş hayvanından. Aişe annemizi hayvanına bindirmiş, ipinden asılarak da hayvanı götürmüştü. Yani kendi devesine Aişe annemizi bindirmiş. Orduyu ilerde bir yerde yakalamışlar.

Ordudan geriye dönenler bakmışlar ki bu Safvan tek geliyordu, yanında da bir kadın var. Allah Allah, bu nedir falan derken yanaşınca bakmışlar ki Aişe radiyallahu anha. Münafıkların başı Abdullah ibni Übey ibni Selül bunu çok iyi değerlendirmiş. "Allah Allah, genç bir adam, Aişe ile yalnız geliyorlar" demiş. Bu kadar ama. "Yalnız ha, Aişe ha, Safvan ha!" Medine'ye gidene kadar çalkalanmış ordunun içindeki sosyal medya. O zamanki sosyal medya çalkalanmış.

Aişe annemiz kendisi bu olayı anlatıyor:

"Medine'ye döndük" diyor. Yol, iklim şartlarından dolayı herhâlde hastalanmış. Fakat Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemde bir değişiklik var. Her zamanki esprilerini nezaketini yapmıyor.

Aişe annemiz diyor. Bir mesafe koymaya başladı, ben bir şey anlamadım diyor. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemin yani bu bir tür mesafe koymasını, soğuk kalmasını anlayamamış. Bunun üzerine ne oldu filan diye endişe edip Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellemden izin isteyip babasının evine gitmek istemiş. Yani “Hastayım, tedavi olayım ya Resûlallah” diye. Efendimiz de izin vermiş, gitmiş.

Eve gittiğinde fırtına kopmuş tabii. Annesi “Medine çalkalanıyor!” demiş. Böyle böyle bir olay, şok geçirmiş. Yani o arada diyor ki; **إِنَّا لِلَّهِ وَإِنَّا إِلَيْهِ رَاجِعُونَ** sözünden başka Safvan’ın ağzından tek bir kelime de duymadım ben. Hani eli eline değdi, öyle bir şey yok zaten. Ağzından kelime bile duymadım ben. Fakat kime anlatacaksın?

Meğer Medine’de herkes; biraz sonra ayetlerde göreceğiz, Allah Teâlâ “ve lafi geveleyip duruyordunuz” diyor. Müslümanların hepsine hitap ederek. “Ve lafi geveleyip duruyordunuz!” diyor.

Abdullah ibni Übey ibni Selül, münafıkların başı, bu çalkantıyı başlattı. Fakat hiç umulmayan kimseler bu dedikoduya karıştılar. Bunlardan biri de Mistah bin Esase’dir. Bu da sahabi ve Ebu Bekir radiyallahu anhin teyzesinin kızının oğlu. Çok fakir birisi, Ebu Bekir’in sadakaları ile yaşıyor. Dedikoduyu büyütenlerden biri de bu. Hassan ibni Sabit radiyallahu anh da dedikoduya karışmış.

Şimdi, konu çok ağır bir konu. Resûlullah’ın hanımı, müminlerin annesi kötü bir şey ile itham ediliyor. Bu ithamın şaka kaldırır, dedikodu götürür bir tarafı yok. Her hâlükârda Aişe annemiz perişan oluyor. Diyor ki: “O gece sabaha kadar ağladım, sızladım. Gündüz de gözüm kapanmadı.” Akşama kadar öğleyin dört saat ağlamış. Sonra Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem ashabından iki kişiyle (bu olay bir ay sürmüş) istişare etmiş. Bu iki kişinin biri Ali biri de Üsame bin Zeyd radiyallahu anhuma.

Efendimiz vefat ettiğinde Üsame kaç yaşındaydı? On yedi. Bu olay beş sene önce olduğuna göre, Üsame’nin on yedi yaşında komutan olduğunu daima söylüyoruz ama bu olayda Üsame on üç yaşlarındaydı. Onlara ne sormuş? “Aişe hakkında kötü bir şey düşünebilir misiniz?” demiş. Üsame de “Böyle bir şey olmaz ya Resûlallah” diye cevap vermiş. Ali radiyallahu anh da “Öyle bir şey var veya yok ya Resûlallah, üzme kendini, Medine’de kadın mı yok” diyerek bir teklifte bulunmuş.

Her hâlükârda Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellemin kalbi rahat etmiş. Bu arada vahim bir olay oluyor. Aradan yirmi, yirmi beş gün geçmiş, vahiy kesilmiş. Aişe ile ilgili vahiy gelmiyor. Elde bir belge yok, Medine çalkalanıyor. Ne denebilir? Yani “yok canım, benim hanım böyle bir şey yapmaz” desen şeriata aykırı. Yokluğuna da varlığına da belge gerekiyor. Bir kişi, beş kişi değil bu çalkantıyı sürdürenler.

Neticede Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz Evs ve Hazrec’in de bulunduğu Mescid-i Nebi’de bir gün ayağa kalkıp buyuruyor ki: “Ya ashabım, ailem ve namusum konusunda bana yardım etmez misiniz?”

Kardeşlerim,

Bir Peygamber’in, âlemlere rahmet olarak gelmiş bir Peygamber’in şu imtihanına dikkat ediniz. “İmtihandan müstesna kulu yok Allah’ın” demiştik. Sa’d ibni Muaz, Evs’in büyüğü, ayağa kalkmış: “Ya Resûlallah!” demiş, “şu cemaate bak; Evs’ten kim bu işe karıştıysa kafasını vurayım! Hazrec’ten kardeşlerimiz de kim yaptıysa onun kafasını vursunlar. Peygamber’in namusuna dil uzatan gitsin bu dünyadan!” demiş. Bir sahabinin göstereceği çok büyük bir samimiyet. Allah ondan razı olsun. Ama Evs’in büyüğü bu. Evs, Medine’deki iki büyük kabileden birisi.

Hazrec'in büyüğü Sa'd bin Ubade ayağa kalkmış: "Sen seninkini öldür. Bizimkine karışma" demiş. Sa'd bin Ubade öyle geçen sene Müslüman olmuş. Hâlâ şöyle yapan, böyle yapan biri değil. Bedir görmüş adam bunlar.

Demek ki ashab-ı kiram da insan toplumdur. Dedik ya, burada yansıyor bu işte. Evs'ten biri "öldürelim bu işi yapanı" deyince hamiyet dediğimiz duygusallık devreye girdi. "Sen ne karışıyorsun bizim işimize" dedi. Bunlar birbirine girdiler orda. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz zoraki teskin etti. Yani onlar da yardım istedi. Az kalsın can pazarına dönüyordu Mescid-i Nebi. Yardımdan da vazgeçmiş oldu.

Burada çok enteresan bir olay daha var. Aişe annemiz o olaydan sonra babasının evine gitti. Orada da sabahtan akşama kadar, akşamdan sabaha kadar ağlıyor. Hastalanıp yataklara düşmüş. Annesi ağlıyor, babası ağlıyor. Ebu Bekir babası ağlıyor, annesi ağlıyor. "Kapı çalındı, Ensar'dan bir kadın selam verdi, içeri girdi" diyor. Aişe ağlarken evinde oturmaya utanmış, onunla ağlamaya gelmiş. "O da oturdu, akşama kadar benimle ağladı" diyor. Yani Aişe'nin acısını kendi acısı hissetmiş, oturmuş orada ağlamış akşama kadar; böyle bir sahne. Bunları Buharî, Aişe annemizin bizzat kendi ağzından rivayet ediyor.

Sonra bir ay kadar vahiy kesilmiş. Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem bir gün Aişe annemize gelmiş, "Aişe böyle bir dedikodu var. Bu dedikoduya tövbe mi edeceksin? Kendini savunacak mısın, ne diyeceksin?" gibi ağzını mı yokladı artık neyse, Aişe annemizle bunu konuşmuş Efendimiz.

Hoca çocuğunun masumiyeti bizde var. Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem "hanımına uzanan dilleri keserim" dememiş ama "Aişe ne diyorsun, dedikodu var" buyurmuş. Aişe annemiz de enteresan, yirmi yaşından küçüktü bu sözleri konuştuğu zaman, demiş ki: "Ben size böyle bir şey yok desem inanmayacaksınız. Evet, böyle bir şey yaptım, Allah affetsin dememden başka hiçbir sözüm inandırıcı gelmeyecek. Ben de Yakub'un yaptığı gibi **فَصَبْرٌ جَمِيلٌ** der içime kapanırım, ne yapayım" demiş. Yani savunmasına da savunmamış kendini. Öyle enteresan bir şey diyor ki: "Ben Allah Teâlâ'nın benim için, benim gibi bir kızcağız için vahiy indireceğini zannetmiyordum. Olsa olsa Peygamber aleyhisselam bir rüya görür, gördüğü rüyada da "tamam sen temizsin" der ama benim için Kur'an'dan ayet iner zannetmiyordum" diyor. Aişe annemiz bile bugün, iki binli yılların dersi olacak ayeti beklemiyormuş demek ki.

Otuzuncu günden sonra bir gün Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem, Ebu Bekir radiyallahu anhin evine gelmiş. "Aişe, müjde olsun! Allah ayet indirdi senin için" buyurmuş. Böylece Aişe annemizin Allah katında tertemiz olduğuna dair olay, Kur'an'la sabit olmuş. Ebu Bekir'in evinde, Ebu Bekir'in hanımı yani Efendimiz'in kaynanası, Ebu Bekir'in hanımının yanında oluyor bu olay. Ebu Bekir de orada. Ebu Bekir'in hanımı Aişe'nin yanında demiş ki: "Kızım bak ayet indi, tertemiz oldun. Kalk Resûlullah'a teşekkür et." Aişe annemiz: "Ben Allah'tan başkasına teşekkür etmem" demiş, "edeceksem Allah'a hamd ederim."

Bu ayetler Müslümanlık protokolümüzün çok önemli maddesi olarak dosyalarımıza girmeli. Allah ne büyük imtihanla imtihan ediyor. Bir ay direniyor, ayet iniyor ama Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemden bile bilmiyor teşekkür borcunu. "Allah'a hamd ederim ben" diyor. Beni temizledi Allah, yani temiz olduğumu ortaya çıkardı. Ayet bu işe karışanlara seksen sopa vurulmasını emrediyor, iftira ettikleri için o uygulanıyor.

Kardeşlerim,

Şimdi, bu ayet üzerinden dersler yapacağız. Elinizdeki metinlerden de ayetlerin meallerini okuyorsunuz, okuyacaksınız. Teberrüken önce ayetleri, ondan sonra ayetlerin tefsirini de beraber dinleyeceğiz. Şimdi şu çetrefilli, dumanlı, stresli dünyadan on dört asır önce şu Aişe radiyallahu anhaya iftira edilmesini Allah Teâlâ'nın anlattığı ayetleri dinleyelim. Teberrüken zihinlerimiz, kulaklarımız o günlere gitsin, ondan sonra konuya tekrar dönelim.

إِنَّ الَّذِينَ جَاءُوا بِالْإِفْكِ عُصْبَةٌ مِّنْكُمْ لَا تَحْسَبُوهُ شَرًّا لَّكُم بَلْ هُوَ خَيْرٌ لَّكُمْ لَكُلِّ امْرِيٍّ مِّنْهُمْ مَا
اٰكْتَسَبَ مِنَ الْاِثْمِ وَالَّذِي تَوَلَّى كِبْرَهُ مِنْهُمْ لَهُ عَذَابٌ عَظِيمٌ لَوْلَا اِذْ سَمِعْتُمُوهُ ظَنَّ الْمُؤْمِنُونَ وَالْمُؤْمِنَاتُ
بِأَنفُسِهِمْ خَيْرًا وَقَالُوا هَذَا اِفْكٌ مُّبِينٌ لَوْلَا جَاءُوا عَلَيْهِ بِاَرْبَعَةِ شُهَدَاءَ فَاِذْ لَمْ يَأْتُوا بِالشُّهَدَاءِ فَأُولَئِكَ عِنْدَ اللّٰهِ
هُمُ الْكَاٰذِبُونَ وَلَوْلَا فَضْلُ اللّٰهِ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَتُهُ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ لَمَسَّكُمْ فِي مَا اَفَضْتُمْ فِيْهِ عَذَابٌ عَظِيمٌ اِذْ
تَلَقَوْنَهُ بِالْاِسْتِخْتَامِ وَتَقُولُونَ بِاَفْوَاهِكُمْ مَا لَيْسَ لَكُمْ بِهِ عِلْمٌ وَتَحْسَبُوْنَهُ هَيِّنًا وَهُوَ عِنْدَ اللّٰهِ عَظِيمٌ وَلَوْلَا اِذْ
سَمِعْتُمُوهُ قُلْتُمْ مَا يَكُوْنُ لَنَا اَنْ نُّتَكَلَّمَ بِهٰذَا سُبْحَانَكَ هٰذَا بُهْتَانٌ عَظِيمٌ يَعِظُكُمُ اللّٰهُ اَنْ تَعُوْدُوْا لِمِثْلِهٖ اَبَدًا اِنْ
كُنْتُمْ مُّؤْمِنِيْنَ وَبَيِّنَ اللّٰهُ لَكُمْ الْاٰيَاتِ وَاللّٰهُ عَلِيْمٌ حَكِيْمٌ اِنَّ الَّذِيْنَ يُحِبُّوْنَ اَنْ تَشِيْعَ الْفَاحِشَةُ فِي الدُّنْيَا اٰمَنُوْا لَهُمْ
عَذَابٌ اَلِيْمٌ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَاللّٰهُ يَعْلَمُ وَاَنْتُمْ لَا تَعْلَمُوْنَ وَلَوْلَا فَضْلُ اللّٰهِ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَتُهُ وَاَنَّ اللّٰهَ رَوْفٌ
رَّحِيْمٌ

Kur'an'ımızın en-Nur suresinin 11-20. ayetleri. Şimdi tabloyu bir kere daha toplayalım.

Bir: Hangi zaman? Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemin dünyada bereket ve rahmet kaynağı olarak mübarek vücudu ile bulunduğu zaman.

İki: Yer neresi? Resûlullah'ın Medine'si.

Üç: İnsanlar, toplum kim? Resûlullah'ın ve ashab-ı kiraminin olduğu toplum.

Dört: İtham edilen, üzerinde iftira şimşekleri çaktırılan kim? Resûlullah'ın hanımı, müminlerin anası, Ebu Bekir'in kızı Aişe radiyallahu anha.

Beş: Konu ne? Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemin hanımının, ümmet-i Muhammed'in annesinin iffeti itham konusu.

Altı: Netice ne? Allah'ın levh-i mahfuzundaki Kur'an'ı ile tertemiz, lekesiz, Resûlullah'tan başkasının eli değmemiş olduğu belge, sonuç.

Yedi: Ders ne? Ümmet-i Muhammed, Resûlullah'ın zamanında da olsa, Medine'de de olsa, ashab-ı kiramin bulunduğu toplumda da olsa Resûlullah'ın hanımı üzerinde de olsa, iftiranın en çirkini gibi bir şey bile olsa, kul çileye hazır bir hayat yaşmalıdır; ders bu. Ama Allah sonunda kulunun yardımını gönderir, ayrı bir konu.

Şu anlattığımız Aişe olayı arkadaşlar, Buharî'de, Müslim'de ve diğer pek çok hadis-i şerif kitabında var. Ama özellikle Buharî ve Müslim'de olması yeterli. Bu anlattığım gibi bizzat Aişe annemizin ağzından anlatılıyor. O günden beri ümmet-i Muhammed bu ayetlerin Aişe annemiz ile ilgili olduğunu, Aişe annemizin de bu konudan tertemiz çıktığını anlatır.

Ne yazık ki Şiiler arasında burada, kamera önünde söylemeye hayâ edeceğim şekilde bu ayeti, hadisleri yok sayıp Aişe annemizin üzerinde o zamanki edepsizce uzanan dillerin uzantıları vardır. Hepsi öyledir diyemem, Allah'tan hayâ ederim. Ama tefsir kitaplarından, kendilerine göre tarih kitaplarına kadar bu olay onlarda o gün Abdullah ibni Übey'in hoşuna gidecek şekilde anlatılıyor. Bu da onların ne kadar ve ne oldukları, hangi dinden, hangi peygamberden, hangi ehl-i beytten ne anladıklarını gösterir. Bu kendileri ile Allah arasındaki bir iştir. Biz ümmet-i Muhammed olarak böyle iman ediyoruz, elhamdülillah.

Arkadaşlarım, kardeşlerim,

Aişe annemiz Rabbine kavuştu. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemle buluştu. Biz de inşallah havz-ı kevserde onlarla buluşacağız. İfk olayı orada kaldı. Ama iblisin halatları bu dünyada duruyor hâlâ. O ayetler en başta söylediğimiz gibi bizim iman ettiğimiz, bizim okuduğumuz ayetlerdir. Bu ayetleri şimdi dinleyelim, tekrar bakalım; tercüme olarak, meal olarak, tefsir olarak ne diyor bize. Neden? Çünkü biz bu ayetleri iman malzememiz olarak gördüğümüz gibi ders malzememiz olarak da görmek zorundayız. Herhangi birimizin böyle bir afete düşme ihtimali Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'in dizinin dibine oturma şerefiyle şereflenmiş bir insandan daha mı düşüktür?

Herhangi birimizin hanımı, herhangi birimizin kızı Aişe'nin nesi olabilir? Olsa olsa ki bizden uzaktır böyle bir şey diyeceğiz. Çok önemli. Bu ayrıntıya hepimiz dikkat edeceğiz, biliyorum. Bekâr kardeşlerim bu konuyu evliler kadar hassas anlamıyorlar, anlayamıyorlar. Ama teyemmümün de abdestin yerine nasıl geçtiğini anlayamıyor insan da bir gün teyemmüm yapmak zorunda kaldı mı o zaman ne mühim bir ibadetmiş anlaşılıyor. Başımıza bir musibet gelmeden, iffetimiz ile ilgili bir itham olmadan bu Aişe'nin çektiği çileyi çekersek inşallah kıyamet günü onunla beraber onun şefaatine erenlerden oluruz.

11. ayeti mealen, tefsirine girmeden değerlendirmek istiyorum arkadaşlar. Not tutunuz. Arapça bilmek şart değil. Rabbimiz bizimle konuşuyor. Biz bunu kalbimizle anlarız. Ben yine tercüme edeyim.

إِنَّ الَّذِينَ جَاءُوا بِالْإِفْكِ

“Şu iftirayı uyduranlar...”

Konu belli. Aişe annemize ait iftira. Bunu uyduranlar.

عُصْبَةٌ مِّنْكُمْ

“İçinizden bir gruptur.”

‘İçinizden’ sözü kime? Ashab-ı kirama. Yani dışarıdan, Bizans'ın gönderdiği casusların yaptığı bir hareket değil bu. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem ile cihada gitmiş ordunun içinden insanların karıştığı bir risk. İçinizden kelimesi “dışarıda aramayın arayacağınızı, kendi içinizde dikkatli olun” mesajı veriyor.

Bir ay peygamber aleyhisselam karalara bürünmüş. Aişe anamız “Gözümden akacak yaş kalmadı” diyor. Gözyaşları kurumuş. Ebu Bekir ağlar. Medine karalara bürünmüş. Ashab-ı kiram birbirini kıracaklar neredeyse.

لَا تَحْسَبُوهُ شَرًّا لَّكُم

“Siz bunu kendi aleyhinize bir kötülük zannetmeyin.”

Allahuekber! Ne zannedeceğiz?

بَلْ هُوَ خَيْرٌ لَّكُمْ

“Sizin için bir hayırdır bu.” Her şeyi kul bilmeyecek. Ayetlerin devamında göreceğiz. Allah biliyor ne hayır, ne şer.

لِكُلِّ امْرِيٍّ مِنْهُمْ مَّا اكْتَسَبَ مِنَ الْإِثْمِ

“Bu olaya karışan herkesin kendi işlediği suç kadar günahı var.”

وَالَّذِي تَوَلَّى كِبْرَهُ مِنْهُمْ لَهُ عَذَابٌ عَظِيمٌ

“Bu işi esas kim yaptıysa en büyük azap ona olacaktır.”

Başınıza gelen bu iftira olayı içinizden birilerinin operasyonuydu. Siz bunu kendinize kötülük zannetmeyin. Bu sizin için bir hayırdır.

Ben tefsirlere bakıyorum da bu hayrın nasıl bir hayır olduğunu doğrusu anlamış değilim. Ama sadece kendi nefsimde çok mini çapımla bir izahat söylüyorum. Mesela Zeynep isimli hanımı vardı Efendimiz'in. Zeynep binti Caşh; anam, anamdan daha anam. Yani bir paye biçemiyorum, bir değer biçemiyorum onunla ilgili. Ama Aişe deyince bir başka anne diye sarılasım geliyor. Hiçbir hayrı olmasa Resûlullah sallallahu aleyh ve sellem Aişe'si, bu olay sayesinde analarımızdan daha ana oldu bize. Ama esas hayrın ne olduğunu Allah biliyor.

12. ayette Allah Teâlâ bütün ashab-ı kiramın bu olaya karışanlarına “Acaba, yahu neden?” diye soru işareti koyanlarına soru soruyor.

أَوَلَا إِذْ سَمِعْتُمُوهُ

“Ey iman edenler! Bu konuşmaları duyduğunuz zaman...”

Safvan ibni Muattal, Aişe'yi getirdi, de. Aişe, Safvan dendiği zaman

ظَنَّ الْمُؤْمِنُونَ وَالْمُؤْمِنَاتُ بَأَنْفُسِهِمْ خَيْرًا

“Siz mümin erkekler ve mümin kadınlar olarak kendiniz hakkında hayırlı bir düşünce niye düşünmediniz?”

Bu bilgiyi şu ifadeyle söyleyecek olursak; “Bu dedikoduğu duyduğunuzda vicdanınız neredeydi sizin ey mümin erkekler, mümin kadınlar! Neredeydi vicdanınız?”

وَقَالُوا هَذَا إِفْكٌ مُّبِينٌ

Niye “Bu apaçık iftiradır canım!” demediniz? Aişe'ye demiyor bu sözü, Safvan'a da demiyor. Safvan'ı ve Aişe'yi kendisi kabul etmeyen mümin anlayışına Allah soru soruyor.

Ümmet-i Muhammed; biri hepsi olan, hepsi bir olan bir ümmet olmalı. “Bizden biri yapmaz, kefiliz biz” niye diyemediniz? Bu, ümmet-i Muhammed’e birbirlerine kefalet düzeyinin ne olması gerektiğini gösteren ayettir. Nur suresinin 12. ayeti. Eşinin telefonunu, eşi her akşam uyuyunca kimlerle görüştü diye istihbaratçı gibi takip eden karı kocanın birbirine itimadı olmadığı bir toplum, adı da mümin toplum; Aişe’ye ve Safvan’a -radiyallahu anhuma- “niye kefil olmadınız” dediği toplum da mümin toplum!

13. ayet:

لَوْلَا جَاؤُوا عَلَيْهِ بِأَرْبَعَةِ شُهَدَاءَ

“Bu iftiraya kalkanlar dört şahit getirselerdiz ya!” Madem böyle bir iftira yapıyorlar, dört şahit getirsinler.

فَإِذْ لَمْ يَأْتُوا بِالشُّهَدَاءِ

“eğer şahit getiremezlerse...”

فَأُولَئِكَ عِنْدَ اللَّهِ هُمُ الْكَادِبُونَ

“onlar Allah’ın yanında yalancıdır.”

Demek ki bir zinaı ancak dört şahitle -ki o şahitler de mümin karakterli insanlar olacak- ispat edebilen ithamda bulunabilir. Aksi takdirde Allah’ın yalancı dediği adamsın sen.

Peki, Peygamber aleyhisselamın hanımına iftira edildi, Medine çalkalandı. Kâfirler, münafıklar bayram ettiler. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemi yüreğinden vurmaya kalktılar. Bu bir ay sürdü. Müthiş bir facia. Ne olacak şimdi?

وَلَوْلَا فَضْلُ اللَّهِ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَتُهُ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ

“Eğer Allah’ın dünya ve ahirette sizi acıyan lütf-u keremi olmasaydı...” yani Allah rahmet edeceğine dair karar vermiş olmasaydı

لَمَسَّكُمْ فِي مَا أَفَضْتُمْ فِيهِ عَذَابٌ عَظِيمٌ

“şu gevelediğiniz sözlerden dolayı büyük bir azaba uğrayacaktınız!” Demek ki Allah böyle bir faciayı bile rahmetiyle mağfiret buyurmuş.

Diğer ayette anlatmaya devam ediyor Allah:

إِذْ تَلَقَّوْنَهُ بِالسِّنِّتِمْ

“Siz bunu geveleyip duruyordunuz.” Açık söyleyen oluyor, “yahu” diyen oluyor. “Acaba” diye merak ettiğini, endişelendiğini söyleyen...

وَتَقُولُونَ بِأَفْوَاهِكُمْ مَا لَيْسَ لَكُمْ بِهِ عِلْمٌ

“bilmediğiniz şeyi konuşuyordunuz.”

وَتَحْسَبُونَهُ هَيِّنًا

“Bir kadının namusuyla ilgili şeyi basit zannediyordunuz.”

وَهُوَ عِنْدَ اللَّهِ عَظِيمٌ

“Allah’ın yanında büyük bir şey bu.”

Bir kadının namusunu konuşuyorsunuz. Basit zannediyordunuz bunu. Hangi toplum, ne demiştik?

“Bu sözü duyar duymaz, böyle bir şey konuşmak bize yakışmaz deseydiniz ya.” Demek ki bu, ne demeleri gerektiğini öğretmek için Allah’ın laboratuvarında onlara yaşattığı bir olaymış. Kıyamete kadar da bir hoca efendinin kızıyla ilgili, bir siyasetçinin eşiyle ilgili, komşusunun ahlâkıyla ilgili, filanca Müslüman’ın ticaretiyle ilgili bir şayiayı, Facebook haberini, Twitter haberini değerlendirirken bir müminin, “benim Twitter’ımda böyle bir şey olamaz” deyip demeyeceğini öğretmek için Allah böyle bir ders vermiş.

Ve Rabbimiz ikazını yapıyor:

يَعِظُكُمُ اللَّهُ

“Allah size öğüt veriyor.”

أَنْ تَعُودُوا لِمِثْلِهِ أَبَدًا

“Bunun benzerine ebediyen bir daha dönmeyin, sakın bir daha böyle bir şey yapmayın.”

إِنْ كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ

“Eğer müminseniz.” Bu tuzağa mümin bir kere düşer.

وَيُبَيِّنُ اللَّهُ لَكُمُ الْآيَاتِ

“Allah size ayetlerini açıklıyor.”

وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ

“Allah her şeyi bilir.” Yaptığı her şey yerli yerindedir.

İfk olayı. Hz. Aişe’nin kuruyan gözyaşları, kahrolup perişan olan Peygamber aleyhisselamin yüreği... Ezilip büzülen, utanan, mescide gidemeyen Ebu Bekir, karalara bürünen Medine, mahzun ashap. Sa’d bin Muaz’ın o büyük çıkışına karşı şeytanın aldattığı Sa’d bin Ubade ve yanındakiler, kıs kıs gülen hain Abdullah ibni Übey ibni Selül; bütün bu manzaralar Allah’ın bildiği şeylerdi.

Bu insanlar yaratılmadan, bu kâinat yaratılmadan Allah biliyordu ve bir hikmetten dolayı böyle yaptı. Kıyamete kadar ders bu. Twitter’ına dikkat et, kadın meclislerindeki dedikodulara dikkat et, erkeklere yakışmayan meseleleri konuşan erkeklige dikkat et!

إِنَّ الَّذِينَ يُحِبُّونَ

“O adamlar var ya, onlar istiyorlar ki”

أَنْ تَشْبِعَ الْفَاحِشَةَ فِي الدِّينِ آمَنُوا

“Müminlerin arasında müstehcen şeylerin, kötülüklerin yayılmasını isteyen, sevenler var ya”

لَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ

“Onlar için elim bir azap var.” Yani çok korkutucu bir azap vardır.

فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ

“hem dünyada hem ahirette”

وَاللَّهُ يَعْلَمُ

“Allah bilir”

وَأَنْتُمْ لَا تَعْلَمُونَ

“Siz Allah’ın niye böyle yaptığını anlamazsınız.” Siz kul olarak üzerinize düşen ihtiyatı, tedbirlerinizi alın.

Demek ki kıyamete kadar müminlerin arasında kadınların adının kötüye çıkmasını, genç kızların isminin kötü olmasını veya Müslümanlar’ın adının eğri büğrü işlere karışmasını isteyen, çirkin ahlâklı bir grup hep bulunacak! Demek ki, ithal kafalı, ithal yürekli şeytanın iki ayaklı yürüyen modelleri hep bulunacak.

Ve ashab-ı kiramin -Allah onlardan razı olsun- bütününe, bu olaya karışanlara karışmayanlara hepsine -bu bizi de inşallah içine alacağını umut ettiğimiz- 20. ayet:

وَلَوْلَا فَضْلُ اللَّهِ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَتُهُ وَأَنَّ اللَّهَ رَؤُوفٌ رَحِيمٌ

“Çok acıyan çok merhametli olan Allah’ın rahmeti olmasa siz ne olacaktınız bu olaydan sonra, düşünüyor musunuz hiç?”

Üzdünüz Peygamber’i, dağları önünde su gibi akıtmaya Allah ona müsaade ettiği hâlde böyle bir şey ona lütfettiği hâlde, hurma ağaçlarının önünde gelip secde ettiği, develerin gelip önünde dile geldiği bir Peygamber’i siz ne ile üzdünüz biliyor musunuz? Eşi için söylediğiniz sözün faturasını tahmin ediyor musunuz? Ama görün ki Allah bunu bile bağışladı. Çünkü o Allah Rauf’tur, Rahim’dir.

Şöyle bir niyet edelim, inşallah bu ayetler ahlâkımıza, ailemize, iman ciddiyetimize katkıda bulunur, bu niyetle, bir.

Aişe anamıza olan sevgimizi milyonlarca kere arttırsın diye, iki.

Bu sevginin ziyadeleşmesiyle onların izinden gitmeyi Allah bize müyesser etsin, daha kolay etsin diye, üç.

Ve dört; inşallah şefaathine ereriz diye bu ayetleri ezberleyelim. Hafız olanlar şöyle bir iki ayet zammı sure olarak okusunlar bunu, konusu taze kalsın diye. Hafız olmayanlar da ezberlesinler. Ve ayetin mealini de birkaç kere okuyalım. İnşallah Rabbim bu bereket ve feyiz bulutları içerisine bizi de alır.

Burada hızlı bir şekilde bu İfk olayını derleyip toparlayalım:

Bir; İfk hadisesinden gördük ki, kanunu anladık ki; Âdemoğlu hata eder, ashab-ı kiram da Âdem'in çocuklarıydı, bitti.

İki; Rauf ve Rahim bir Allah'ımız var. Aişe'ye uzanan dillerin sahibi iman taşıyorsa onları bile affetti Allah, bu kadar işte. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem şeriatını kendi hanımına bile esnetmedi. Kanun kanundur. Bu ikincisi çok önemli. Hoca efendinin çocuğu, doğuştan evliya olmuyor demek ki.

Üç; ne Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem ne de ashabı gaybı bilmiyorlardı. Ashab-ı kiram gaybı bilmiyordu. Resûlullah'ın hanımı devesinin üstünde mi değil mi anlayamadılar onu. Perde ile kapalı bir kafesin içindekini göremediler. Tertemiz olduğuna inandılar ama gaybı bilmedikleri için ortada kaldı. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem de bilmiyordu. Bilsydi Aişe'ye gelip "Aişe böyle bir şey yaptıysan Rabbine tevbe et" demezdi ona. Dediğini Buharî'deki hadiste görüyoruz.

Ya nasıl bize gaybdan haberler verdi? Sadece Allah'ın bildirdiklerini bildirdi. Özellikle gaybı bilmiyor çünkü Kur'an ne diyor? "De ki Ey Peygamber!" "قُلْ لَا أَعْلَمُ الْغَيْبَ" "Ben gaybı bilmiyorum." Bunu bildirmeyince Allah, bilmediler. Gaybı kimse bilmiyor. Ashab-ı kiram da bilmiyorlardı.

Dört; çok küçük, çok önemsiz basit bir şey, gözlerden kaçıyor ama çok önemli. Bütün bu olaylar, bu bir aylık kapkara bulutların Medine'ye işgal nedeni Aişe'nin kolyesi. "Boş ver kayboldu kolye, bunu mu arayayım?" demedi. Gitti kolyenin peşinden, bu olay oldu. Hâşâ "yanlış yaptı" demek değil. Mal tutkunluğu budur. Kolye, bilezik aynı şey fark etmez. Bu küçük not ama olayın özünü ilgili değil ders olarak önemli.

Kardeşlerim,

Beşinci madde; bu İfk olayı Kur'an'la sabittir. Böyle bir olay olmuş. Bunun Aişe annemizle ilgili olduğu Abdullah İbni Übey İbni Selül gibi bir münafığın organize ettiği, Safvan İbni Muattal'in deveyi çekip getiren olduğu, Mistah radiyallahu anh'ın bu olaya yanlışlıkla karıştığı gibi olaylar Buharî ve Müslim'in rivayetiyle sabittir. Ümmetin bu konuda bir ihtilafı yoktur. Sadece bahsettiğim gibi Şiiler'in kaynaklarında Ebu Bekir'e ve Aişe'ye karşı cahillik bulunduğu için bu ayette Aişe'yi tertemiz göklerden, Arş'tan temizlenmiş bir kadın hâline getirdiği için bir tür bunu çekemediklerinden "başka bir kadındı" diyorlar. Kimdi? Vardı işte öyle bir kadın. Cahilce bir şey. Bunu anmaya bile gerek yok.

Altıncı gerçek: Ümmet-i Muhammed dedikoduya karşı çelik bir ümmettir. Bu çelikliğini kaybedene Allah, "Mümin değil misiniz?" diyor. Müminler birbirlerinin kefilidirler. Allah,

هَذَا بُهْتَانٌ عَظِيمٌ

demeyi buyuruyor. Ne zamana kadar? Belgeye kadar. Gazete haberi belge midir? Asla! Kanunî belge, şeriat belgesi ne ise o belgeye kadar müminlerin arasında beraat-ı zimmet esastır,

herkes tertemizdir. Çelik bir ümmettir bu ümmet. İçine fitne fesat sızamaz! Sızdığı zaman bu ümmetlik kalitesi sızdığı için sızabilir.

Yedi; Allah zanla hareketi yasaklamıştır. Su-i zan yasak. Çünkü bu olay da su-i zandan kaynaklanıyor. Ortam uygun, tam da görüntülere uygun; fotoğrafın başını almış, dibini almış, ortada bu görülüyor zaten. Zanla hareket yasak!

Sekiz; bir suçu işlemekle suça sözlü-yazılı eylemle katılmak ortaklıktır. Çünkü bunu dudak hareketleriyle, kaş-göz hareketleriyle Abdullah ibni Übey başlattı. Kendisi dayak yemedi, hain bizzat bunu söylemediği için kurnazlık yaptı. Boş boğazlı birkaç kişiye söylettirdi, dayağı onlar yediler. Kurnaz münafık, “Hayret ya hayret!” yaptı. Öbürleri de “hayret ya” lafından bir şeyler oldu dediler. Onunki suç olmadı, kıvırdı öbürlerine dayak yedirtti. Bundan da anlaşılıyor ki; tezgâhlayan, oynayan, alkışlayan; aynı görülüyor göklerde, böyle görüyor Allah.

Dokuzuncu gerçek; mümin çok şey duyar, çok şey konuşamaz. Öyle bir adamdır mümin. “Duydum, diyorlarmış” sözü İslâm toplumunda yoktur. Mümin kati bildiğini konuşur. Zanla konuşmaz.

Arkadaşlar,

Bu ders bitti. Burada bir küçük not var. Hızlı bir şekilde onu zikreleyim. Bu olay aydınlanınca Ebu Bekir’in yüzü güldü, radiyallahu anh. Sonra düşündü, dedi ki: “Ya bu Mistah’ı ben besliyorum. Kızıma yaptığı hakarete bak. Daha da sadaka yok buna.” Ayet indi buna öbür gün. Hangi ayet indi?

Yine Nur suresinin ayeti:

وَلَا يَأْتَلِ أُولُوا الْفَضْلِ مِنْكُمْ وَالسَّعَةِ أَنْ يُؤْتُوا أُولِي الْقُرْبَىٰ وَالْمَسَاكِينَ وَالْمُهَاجِرِينَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ
وَلِيَعْفُوا وَلَا يُصَفَّحُوا إِلَّا تَحِبُّونَ أَنْ يَغْفِرَ اللَّهُ لَكُمْ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ

“Sizden parası olanlar, malı olanlar akrabalarına, fakirlere, miskinlere yardım etmekten vazgeçmesinler. Affedin gitsin, boş verin. Allah’ın da sizi affetmesini istemez misiniz?” Ebu Bekir ayeti duyunca ayetin kendisi ile ilgili olduğunu anladı. “Allah’a yemin ediyorum ki ölünceye kadar Mistah’ı aç bırakmayacağım” dedi. Yeter ki Allah beni affetsin.

Bir gün de bir ders bunun için yapacağız inşallah arkadaşlar. Şu İfk olayından da hafif bir imtihan değildi Ebu Bekir için bu; ama kazandı Ebu Bekir. Bir ay yüreğini yakan olayın ana faillerinden birine öbür ay götürdü, erzak verdi. Allah onlardan razı olsun.

الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ. وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّمْ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin rabbi Allah’a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.